

20. december

Jeg bliver ulveunge

Jeg er begyndt at gå til spejder; jeg er blevet ulveunge. Jeg synes, det er meget sjovt – nogen gange, andre gange lidt kedeligt.

Det hele begyndte med, at fru Jensen manglede et sted at være med sine store spejdere. Hun spurgte så far, om de ikke måtte bruge ”salen” på mejeriet. ”Salen” er et stort lokale oppe under taget på mejeriet med skrå vægge og bræddegulv, men bliver ikke brugt ret meget. Ved siden af ”salen” ligger to værelser til mejeristeleverne, og et andet rum fyldt med forskellige ting til at pakke smør og ost ind i. Der er pergament til smørret og aluminiumsfolie til ostene. Folien kan sige lisom’ en lille tromme, hvis man tager det op og slår på det, men hvis det bare bliver en lille smule krøllet, siger det ingenting. Jeg har prøvet at lave en lille tromme, men det virkede ikke. Så nu bruger jeg folien, når jeg laver sværd. Det ser flot ud, når sværdhæftet ligner sølv. Det er ikke så tit, at jeg går op i ”salen”, for der er lidt koldt deroppe, men inde hos mejeristeleverne er der altid rigtig varmt, de skuer virkelig op for varmen. Far sir’, at det ikke gør noget, for de får varmen direkte fra mejeriets store kedel.

En søndag eftermiddag, hvor der var stille og tomt i mejeriet, gjorde jeg noget, jeg ikke har fortalt nogen. Jeg ved ikke, hvordan jeg fandt på det, men jeg får af og til nogen underlige idéer. I radioen havde jeg hørt om seksdagesløb, hvor cykelrytterne kørte rundt og rundt på en træbane. Jeg tænkte, at sådan en havde jeg jo – salen. Jeg fik med besvær bakset min lille blå tohjulede cykel op i salen. Det var svært, for trappen, som var af jern, drejede halvvejs oppe, så jeg var lige ved at falde flere gange. Jeg kom derop, og jeg kunne også med lidt besvær køre rundt, men ikke særlig hurtigt, så det blev jeg hurtigt træt af. Så måtte jeg se at komme ned med cyklen, og det var ikke let. Det var meget sværere at få den ned end op. Jeg var ved at opgive flere gange, men så ville far jo få det at vide. Jeg var næsten helt nede, da cyklen gled fra mig, og bumpede det sidste stykke ned af trappen. Nu havde en af mine vanvittige idéer igen bragt mig i ulykke. Bare nu cyklen ikke var ødelagt? Det var lige før, jeg begyndte at græde, for hvad skulle jeg sige til far. Han ville blive rasende. Nu blev jeg garanteret sendt i seng. Jeg samlede

cyklen op og heldigvis var den kun blevet skrammet lidt på bagskærmen – så det ville far aldrig opdage!

*

Fru Jensen fik lov til at låne salen, og så mente hun, at vi drenge i landsbyen, da skulle være ulveunger. Far syntes, det var noget pjat, men jeg plagede så længe, at jeg til sidst fik lov, og mor bestilte en ulveungeuniform i Odense. I flere dage gik jeg og ventede spændt på at pakken skulle komme med rutebilen. Endelig kom pakken og jeg lukkede op - der lå det hele. En mørkeblå trøje med et fint grønt metalskilt med et hvidt blad, et tørklæde, et læder bælte og det bedste af det hele, en lille grøn hue med gule striber. Jeg fik det hurtigt på og gik ind på badeværelset, for at se hvordan jeg så ud i spejlet - Nej, hvor var det flot, jeg kunne næsten ikke vente, til vi skulle til spejder.

Per og Niels Kresjan skulle osse være ulveunger, men det var kun Per og mig, der havde de rigtige uniformer på. De andre kom bare i almindelige trøjer, men fru Jensen sagde, at det ikke gjorde noget, tøjet var ikke det vigtigste – det kunne jeg ikke forstå, selvfølgelig var uniformen vigtig. Vi skulle så ha' et ulveungenavn, som skulle være et dyrenavn – og jeg kom til at hedde Bambi. Fru Jensen fortalte, at vi var ulveunger, lissom Mowgli i junglen. Jeg kendte ikke Mowgli, men det lød da spændende. Så fortalte hun, at vi hver dag skulle gøre en god gerning. Niels Kresjan spurgte, hvad det kunne være. Jah, sagde fru Jensen og smilede, men vi kunne se, at hun tænkte sig godt om.

- Det kunne være at hjælpe sin mor med opvasken, forklarede hun. Det forstod Niels Kresjan ikke helt, for det gjorde han i forvejen, og jeg vidste, at det havde vi da Gerda til at gøre. Fru Jensen sagde så, at det kunne være så mange ting, det måtte vi selv finde ud af. Bagefter satte vi os i en rundkreds omkring fru Jensen og så læste hun op af en bog, der hed Junglebogen. Den handlede om ham der Mowgli. Han var blevet alene ude i junglen og nu tog en ulv sig af ham. Det var lidt underligt, men spændende.

Næste gang vi var til spejder, skulle vi lære at slå knuder på forskellige måder. Det hed ikke knuder, men knob, fik vi at vide. Hvad skulle det gøre godt for? En knude var vel en knude. Hvorfor skulle vi dog lære det. Bagefter skulle vi ud og

samle forskellige blade og finde ud af fra hvilke træer, de stammede fra. Jeg synes nu, det var lidt kedeligt. Jeg begyndte lidt at fortryde, at jeg var blevet ulveunge. Per syntes heller ikke, det var særligt sjovt.

Men vi blev da ved og en dag sagde fru Jensen, at vi skulle på telttur. Vi skulle cykle hen til den gård, hvor hun var født og ligge i telt. Ja, nu var der noget ved at være spejder, tænkte jeg. Fru Jensen fortalte også meget alvorligt, at der på egnen var en røverbande, som vi måske kunne være med til at fange. Hendes forældre og mindre søskende var trætte af alle de røverier, så de ville være glade for, hvis vi kunne hjælpe dem. Det lød lidt farligt, men osse spændende. Per mente ikke, det kunne passe, for røverne skulle da fanges af politiet. Men fru Jensen fortalte, at politiet havde forsøgt, men uden held.

Mor købte en hel ny sovepose til mig, men mange af de andre måtte nøjes med tæpper og dyner, og en dag cyklede vi så mod Gammel Stenderup. Jeg syntes, der var langt og vi cyklede forbi slottet Sandholt, hvor der er CF-kaserne. Vi kunne se alle de store brandbiler, der holdt derinde. Hen på eftermiddag var vi fremme og vi fik med besvær sat de to telte op. Per var den, der var bedst til det, for han og hans far og mor tog hvert år sydpå på camping. Jeg havde set det kæmpestore gule telt, da det engang stod til tørre i haven. Til aften fik vi noget dåsemad, som blev hældt op i en gryde over et bål. Det smagte ikke godt. Fru Jensen sagde, at jeg

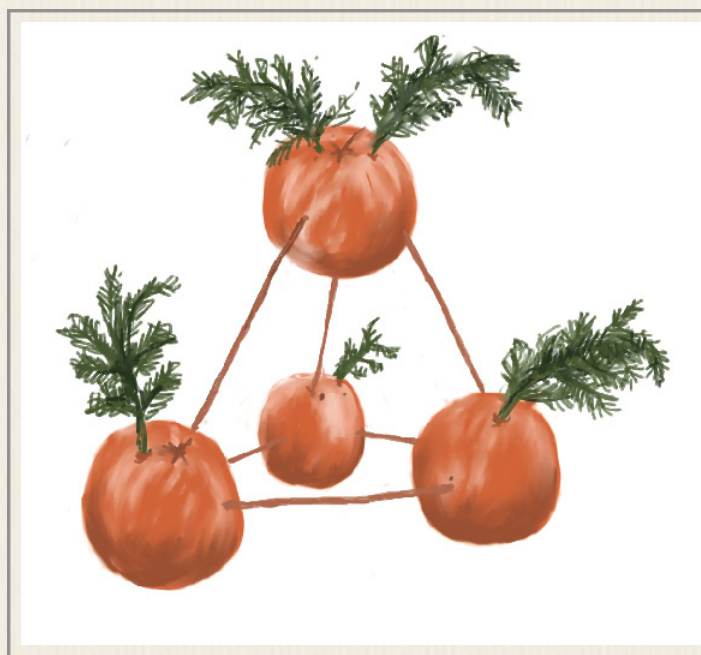
skulle spise noget, for vi skulle være friske, når vi skulle ud og fange røverne, Da det blev halvmørkt gik vi med lommelygter ind i skoven. Vi blev delt i tre grupper, som skulle undersøge skoven på hver side af skovvejen. Per og jeg var en af grupperne og vi gik længe i den mørke skov. Først var jeg lidt bange, men da jeg gik sammen med Per, blev jeg efterhånden rolig. Det var jo slet ikke så farligt. Men pludselig hørte vi et højt råb. Hvad skete der? Var det røverne? Vi stoppede under et stort grantræ og stod helt stille. Hvad skulle vi gøre? Nu var både Per og jeg bange. Hvor var de andre henne? Hvor var fru Jensen? Så kom endnu et råb og et skrig. Vi stod nu musestille og var virkelig bange. Hvad nu hvis røverne kom hen mod os? Hvad skulle vi gøre? Så hørte vi pludselig nogen grine og råbe.

– Vi har fanget røverne. Vi har fanget røverne.

Nu så vi de andre ulveunger komme slæbende med to unge mænd, der var malet helt sorte i hovedet. Havde de virkelig fanget røverne, var det kun Per og mig, der havde været så bange. Da de nåede hen til os, kunne vi pludselig forstå det hele. Det var ikke røvere, det var bare Fru Jensens to brødre, som havde snydt os. Hvad sagde jeg, sagde Per, det var selvfølgelig ikke rigtige røvere, det var jo bare noget, fru Jensen fandt på. Vi fortalte ikke de andre, hvor bange vi havde været, og vi gik barske sammen med de bagbundne brødre op til gården. Der fik vi varm kakao og franskbrødsadder og vi syntes alle, det havde været en rigtig god aften

– nu var der noget ved at være spejder! Jeg sov ikke godt om natten og om morgenen følte jeg mig syg, og det endte med, at Pers mor hentede mig, for far havde ikke tid. Da jeg kom hjem, blev jeg lagt i seng, men jeg fik det hurtigt bedre, og hen på eftermiddagen var jeg frisk igen. Mor grinede og sagde, at det der spejderliv, vist ikke lige var noget for mig. Det ville jeg ikke indrømme, og jeg holdt da ikke op som spejder.

I dag skal vi lave juledekorationer til de gamle på alderdomshjemmet i Hillerslev. Fru Jensen har i et blad set, hvordan man kan lave en dekoration, der

ligner noget, som hun kalder en atomfigur. Vi skal sætte æbler på nogle træpinde, så de stritter i alle retninger. Det ser fjollet ud. Men jeg får da lavet en dekoration, der ser nogenlunde ud. Så skal vi til alderdomshjemmet med dem. Vi lægger dem i vores legevogne og da vi går ud af indkørslen møder vi far.

- Hvad har I dog der?

- Juledekorationer til de gamle på alderdomshjemmet.

Han griner og ryster lidt med hovedet, men siger ingenting.

Så trasker vi af sted med alle æbledekorationerne. Da vi når alderdomshjemmet er de fleste dekorationer faldet fra hinanden og vi må sætte dem sammen igen. Det her er simpelthen for fjollet.

Vi går op på de mørke gange og skal så gå ind på værelserne, hvor de gamle bor og overrække dem en juledekoration. Jeg tør ikke, så det er godt, jeg har Per med, så han banker på, og vi går ind. Der sidder en gammel mand i en stor lænestol og han smiler venligt til os.

- Hvad Søren, for jeg besøg af spejderne?

- Vi har en juledekoration til dig, får Per fremstammet.

- Ja, den er vel nok køn! Og han griner højt.

Vi kan godt se, at dekorationen ser endnu mere underlig ud, end da vi lavede den. Den er jo også gået i stykker og samlet så mange gange, at den har svært ved at holde sammen.

- Ja, ja – det var pænt I tænkte på mig. Kan I to nu ha' en rigtig god jul.

På hjemvejen begynder det så småt at sne og det er koldt. Jeg blæser varm luft ind i mine vanter, men jeg synes nu ikke, det hjælper ret meget. Vi begynder at diskutere hvafor' en traktor, der er den bedste. Niels Kresjan mener helt bestemt, at det er en Farmall, som hans far har. Per mener, at det er en David Brown, for sådan en har hans farbror. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige, jeg kender ikke så meget til det. Til sidst siger jeg dog, at det må være en Fordson Major, for sådan en har tvillingernes far. Ikke bare én men to. Vi kan ikke blive enige, men det er godt at ha' noget at snakke om, for så fryser vi ikke så meget..

Da jeg kommer ind i køkkenet fryser mine fingre så meget, at jeg er lige ved at græde. Jeg skal lige til at åbne den varme hane, da Gerda kommer styrtende.

- Du skal ikke stikke hånden i varmt vand. Det duer ikke! Du skal bruge koldt vand.

Det forstår jeg ikke noget af. Koldt vand når jeg fryser mine hænder. Men jeg gør som hun siger, og det virker osse godt nok, for lidt efter fryser jeg ikke mere.

Åh, hvor er det dejligt at komme ind i den varme stue. Far sidder og laver regnskaber, da jeg kommer ind.

- Nå, fik I afleveret jeres flotte juledekorationer.

Han griner.

Jeg nikker.

- Ja, fru Jensen får de skøreste idéer en gang i mellem.

Jeg tror ikke, han kunne li' juledekorationerne.

*

Det kunne være os sammen fru Jensen (men det er det ikke!)

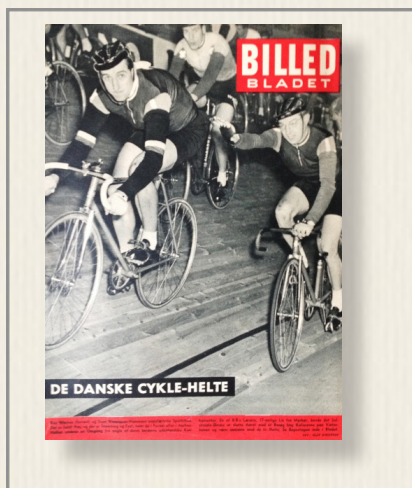
Hvordan var det i virkeligheden?

Der er ikke meget tilbage i den gamle mejeribygning, som var der dengang, jeg boede der. MEN! Den høje metaltrappe op til "salen" står der endnu. Hvordan jeg kunne finde på at trække en cykel derop, fatter jeg ikke i dag.

I det hele taget lavede vi meget, uden de voksne vidste det.

Gør du også det?

Alderdomshjemmet i Hillerslev, som nu er kursuscenter.

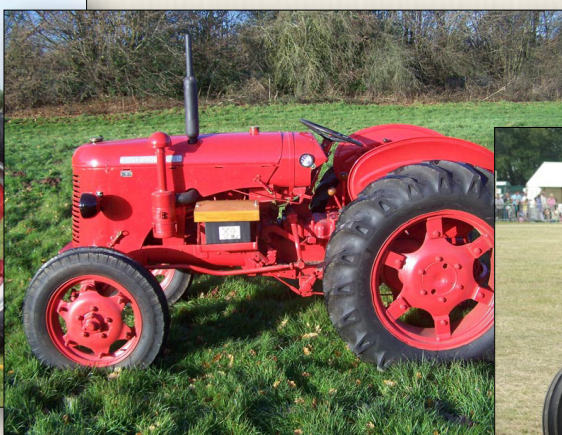
Inspirationen til vores juledekorationer.

*

Den bedste traktor?

Farmall.

David Brown.

Fordson Major.